

Prelaadi kiri (aprill 2008)

Ülestõusnud Kristus on meie keskel. Sellepärast olgem rõõmsad ning kohakem kõiki teisi sõbralikkuse ja siirusega. Seda soovitab prelaat oma aprillikuu kirjas.

18.04.2008

Minu armsad lapsed, hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi!

Need read kirjutan ma teile Ülestõusmispühade ajal, millal meie kõigi südamed on rõõmust täitunud.

Neile valurikastele päevadele,
millede jooksul elasime läbi Kristuse
kannatuse ja surma, järgneb rõõm
uuest, igavesest elust, mille Ta sai
oma Isalt. Ta alandas ennast, olles
kuulekas kuni surmani, ristisurmani.

”Sellepärast on Jumal tõstnud ta
kõrgemaks kõrgest ja annetanud talle
selle nime, mis on üle iga nime, et
Jeesuse nimes nõtkuks iga põlv nii
taevas, maa peal, kui maa all ja et iga
keel tunnistaks: Jeesus Kristus on
Issand Jumala Isa kirkuses”. (Fl 2,
9-11) Seda sõnumit kuulutab Kirik
oma algaegadest peale suure jõuga ja
iga kristlase, kõigi rahvaste
ülesandeks, on seda edasi anda.

Jeesuse Kristuse surm ja
ülestõusmine, nagu ütles Paavst
mõned päevad tagasi oma sõnumis
Urbi et orbi, ” on võrratu armastuse
sündmus-armastuse võit, mis meid
patu orjusest ja surmast vabastas.
See on ajaloo vältel muutunud

inimese elu lahutamatuks osaks ning andnud sellele mõtte ja väärtuse.” (Paavst Benedictus XVI, *Urbi et orbi*, 23.3.2008)

Mulle meenuvad mõned Ülestõusmispühad, mida veetsin püha Josemaría kõrval. Neil päevil märkasin tema tohutut rõõmu, mis kõigile üle kandus, kes tema lähedal olid. Selle rõõmu juured olid uss, lootuses ja armastuses, voorustes, mida Jumal meisse valab, et me nende kaudu Teda ära tunda, Teda armastada ja Temaga suhelda võiksime. See üleloomulik tee sai nii ajaloolise kui ka üle ajaloo ulatuva põhialuse Kristuse aurikkas ülestõusmises. Sest Kristus elab, Kristus ei ole üks kuju minevikust, kes kunagi elas ja siis kadus ja kes meile imelise mälestuse ja suurepärase eeskuju jättis. Ei, Kristus elab, Jeesus on Immaanuel: Jumal meiega, tema ülestõusmine näitab meile, et Jumal ei jäta omasid

hädasse. Kas võiks naine unustada oma lapsukest, ema oma ihust sündinud poega? Ja kui nad ka unustaksid, ei unusta mina sind mitte. (Js 49, 14-15) Nii on ta meile kuulutanud ja Tema lubadus on täidetud. Tema suurimaks rõõmuks on olla inimlaste keskel.

Selle aasta Ülestõusmispühade sõnumi juhtmotiivi valis Paavst Benedictus XVI psalmist 138, mis kõlab vanas Vulgata versioonis järgmiselt: *resurrexi et adhuc tecum sum* (Ps 138, 18)

Ma olen üles tõusnud ja olen alati teie juures. Liturgias kasutatakse seda Ülestõusmise pühapäeva Missal sisenemispalvena. Nendes sõnades ” tunneb kirik ära Jeesuse enda hääle päikesetõusu ajal Ülestõusmise hommikul, mis surmast ülestõusnuna täis õndsat armastust Isa poole pöördub ja hüüab: Isa, siin ma olen! Olen üles tõusnud, olen

ikka ja alati sinu juures; sinu vaim ei ole mind kunagi maha jätnud.
(Paavst Benedictus XVI, *Urbi et orbi*, 23.3.2008)

Sel maarjalikul aastal püüdkem Jumalaema rohkem oma päevategemistesse "sisse võtta". Kui lihtne see on, kui vaatleme roosipärja aurikkaid saladusi. Meie Isa nagu kujutles ennast Maarja rõõmus, kui ta oma ülestõusnud poega nägi. Kuigi Evangeelium meile sellest sündmusest ei jutusta, valitseb kristlaste hulgas üksmeelne nõusolek. "Kas oleks see võimalik, et Jeesuse Ema, kes esimeste jüngerite koguduse juures viibis, nendest kõrvale jäi, kes tema jumalikku Poega kohtasid, kui ta surnust üles tõusis", arutleb Johannes Paulus II (Johannes Paulus II, Jutlus üldaudientsil, 21.5.1997)

Kindlasti mitte! Maarja oli arvatavasti esimene inimene, kellele

Kristus ennast oma jumalikkuses näitas, et seda südant, mis nii palju risti all kannatas, kirjeldamatu inimliku ja üleloomuliku juubeldusega täita. Kuidas oleks võimalik, et keegi, kes Vabastajaga täielikus ühenduses oli, võidutseva Päästja juuresolekust rõõmu ei tunneks? Peatugem ka meie selle stseeni juures. Meie Isa sõnad võivad meile selle juures abiks olla: "Ta on üles tõusnud! - Jeesus on üles tõusnud! Ta ei ole enam hauas. Elu on surma võitnud!

Ta ilmub oma pühimale emale, ta ilmub Maarja Magdaleenale, kes on armastusest meeletu. – Ja Peetrusele ning teistele apostlitele. Ta ilmub sinule ja minule, kes me oleme tema jüngrid ja veelgi enam meeletud, kui Maarja Magdaleena. Mida kõike oleme talle öelnud!" (Püha Josemaría Roosipärg, 1. Aurikas saladus)

Lubagem endale abistav käsi
ulatada, et Jeesust otsida, leida ja
temaga suhelda. Temaga, kes igavesti
elab, igapäevastes ettevõtmistes meie
kõrval käib ja samaaegselt oma
jumalikkuses koos Isa ja Püha
Vaimuga meie hinge sügavusse
eluaseme rajab. Need vaatlused ei
ole ainult vagad mõtted. Nii, nagu me
Usutunnistus tunnistame, on Jeesus
oma pühimas inimsuses taevas, Isa
paremal käel, aga ta püsib ka kirikus
ja armu kaudu igas kristlases. Tema
kohalolek meis ja meie kõrval on
reaalne, ka siis, kui me teda oma
inimlike silmadega näha ei suuda.
Me võime teda mitmel viisil ära
tunda: soovist paremaks, see
tähendab pühaks saada, mida ta
Püha Vaimu abil meisse sisendab,
apostellikust innukusest, mis
kannustab meid inimestele
lähenema, et neid aidata Jumalale
lähemale jõuda; halastavast pilgust,
mille me kristlastena kõigile
inimestele suuname, sõltumata

rassist, kultuurist, ühiskondlikust positsioonist või religioonist. See on võimalik seetõttu, kuna ülestõusnud Kristus meis tegutseb, meid saadab ja meis elab. Kas tõrjume tagasi kõik, mis meid teistest lahutab?

Möödunud päevadel vaatlesime neid tervistavaid sündmusi uue sügavusega. Peale selle uuendasime oma ristimistootust ja nii kinnitasime oma soovi, alaliseks tema kõrvale jääda. Ta tegi meid ristimise läbi uuestisündimise kaudu oma liikmeteks, ta lähendab meid Euharistias oma ihu ja verega, et meid veel rohkem temaga ühendada. Nagu kirjutas püha Josemaría: "Elava Kristuse kohalolek hostias on tema maailmas olemise pant, juur ja täideviimine". (Püha Josemaría, Kohtumine Kristusega)

Eelkõige tänu Euharistiale on Jeesuse elu "ka meie elu, vastavalt apostlitele antud töötusele viimsel

õhtusööma ajal. Kui keegi armastab mind, küll ta peab minu sõna, ja minu Isa armastab teda ja me tuleme ja teeme eluaseme tema juurde”. Kristlane peab elama nagu Kristus, tundma nagu Kristus, nii, et ta koos püha Paulusega hüüda võiks: *Non vivo ego, vivit vero in me Christus* (Gl 2, 20), mitte enam mina ei ela, vaid Kristus elab minus”. (Ebd 103)

Tänu tihedale ühendusele ülestõusnud Kristuse ja tema müstilise ihu elavate liikmete vahel, on igaühel võimalik Psalmide sõnu, mida ma nende ridade alguses tsiteerisin, endaga seostada. Sellest seisukohast lähtudes võime märgata, et sõnad, mida ülestõusnud Kristus Isale lausub – ma olen ikka ja alati sinu juures – tahes-tahtmata ka meie kohta käivad, sest meie ”oleme Jumala lapsed ja Kristuse kaaspärijad, kui me koos temaga kannatame, siis meid ka koos temaga kirkastatakse”. (Rm 8, 17) Tänu

Kristuse surmale ja ülestõusmisele
tõuseme ka meie täna uuele elule;
ühendame oma hääle temaga ja
kuulutame, et tahame igavesti
Jumala, oma Isa juurde jääda, kes on
lõpmatult hea ja halastav.

Uus elu Kristuses nõuab meilt
omapoolset pingutust *vana mina* st.
kõik, mis meis jumaliku eluga kokku
ei sobi, kõrvale jätma. Lõppjärelendus,
mis püha Josemaría teeb Roosipärja
aurikaste saladuste vaatlemise lõpus,
on seetõttu täiesti arusaadav: "Et me
enam eales patu tõttu ei sureks; et
meie vaimulik ülestõusmine kestaks
igavesti. - Ja enne, kui lõpetame
kümme helmest, oled sa suudelnud
haavu tema jalgadel...ja mina, veel
julgem – kuna veelgi lapsemeelsem –
surusin oma huuled tema
küljehaavale". (Püha Josemaría,
Roosipärg, 1. Aurikas saladus)

Me võime Roosipärja esimese
aurikka saladuse sügavast vaatlusest

teha edasise järelduse, peaksime kindlalt oma plaani võtma, teistele inimestele, kes võibolla veel Kristust ei tunne või kes nii käituvad, nagu ei tunneks nad teda, südamele panema, et nad teda otsiksid ja teda järgiksid. Sest ainult see on tee igavesele rõõmule. Ülestõusmispühad kannustavad meid oma hingeagarust suurendama, tegema sedasama, mida tegid apostlid ja pühad naised pärast kohtumist ülestõusnud Kristusega. Nad ei kartnud ühtegi raskust ning andsid väsimatult ja julgelt ülestõusmisest tunnistust. Nii tõmbasid nad paljud inimesed endaga kaasa.

Kristlastena, Jumala lastena tema kirikus, peame me kõikjal Issanda ülestõusmise rõõmusõnumit kuulutama, mis on meie usu alus. Ma tuletan teile meelde püha Josemaría sõnadega, et "Jumal tahab oma mehi ja naisi kõigil maailma teedel. Mõned kutsub ta tühermaale, et nad

maailma möllust eemale jääksid ja nii teistele inimestele Jumala olemasolust tunnistust anda võiksid. Teistele jälle usaldab ta preestriameti. Suurema osa inimesi seab ta aga elama maailma ja maiste asjade keskele. Seepärast peavad kristlased kristlust igale poole viima, kus inimesed töötavad: tehasesse, laborisse, põllule, töökotta, suurlinna rahvarohketele tänavatele ja üksikule mägisele teeale”.

Märtsi esimesel nädalal sain ma oma suureks rõõmuks kahes Neitsi Maarja pühamus palvetada, kus sageli ka meie Isa viibis. Kõigepealt olin ma Loretos, kus üks jalgtee, mis basiilika juurde viib, püha Josemaría nime kannab. Sellel palverännaku teel on Ristitee peatused, millede all on meie asutaja tekstid. Laupäeval, 8. märtsil sõitsin ma Fatimasse. Eelõhtul olin Lissabonis ja veetsin mõned tunnid koos teie vendade ja õdedega.

Nii püüan teha alati nädalalõppudel, kui ma lühikesel reisil viibin. Minu peast käis läbi palju mälestusi. Mulle meenus, kuidas püha Josemaría rasketel aegadel mõlemas kohas koos oma õdede ja vendadega palvetas. Enam kui üks kord kordas ta, et võis tunda imepärast rõõmu teadmisesest, et on ühendatud kõikidega armastuses.

Nende mõlema reisi ajal olete te mulle saatjaks olnud ning koos oleme me Jumalaema sel maarjalikul aastal tänanud ja oma kindla kavatsuse tema jalge ette toonud, truu Kristuse jüngrina Jumala töös elada. Nii Loretos kui ka Fatimas palusin ma Maarjat nende sõnadega, mida meie Isa ja Don Alvaro kasutasid, ei tänada meie Kuningannat tema kaitse ja Opus Dei maarjaliku kujunduse eest tänada. Ma palusin teie nimel, et ta tugevdaks ja suurendaks kõikides seda sügavat maarjalikku vagadust,

mille püha Josemaría pärandina
meile jättis.

Ma soovime edasi palvetada Jumala
töö leviku eest kogu maailmas.
Nende alade eest, kus me juba oleme
ja samuti nende eest, kus meid
oodatakse. Rumeeniast, Indoneesiast
ja Vietnamiist ma juba jutustasin
teile. Samuti Bulgaariast oleme
saanud tungivaid palveid. Põnev
seiklus ootab meid just seal, kuhu
Jumal meid on asetanud. Meie
Kuninganna abiga suudame me
võitjaks jääda, siis, kui isiklikult
pingutame, et koos ülestõusnud
Issandaga, kellest me kogu oma jõu
saame, tihedamini ühenduses olla.
Palugem ka püha Josemaría
eestkostet ühtsuseks Jeesusega. 23.
märtsil on tema Kinnitamise ja
Esimese Armulaua aastapäev. Tema
isalikul toetusel kasvab meie
euharistlik vagadus.

Ärge jätke mind üksinda, vaid
palvetage edasi minu palvesoovide
eest. Nii nagu ma nägin seda meie Isa
juures, olen ma veendunud, et olen
koos teiega piisavalt tugev, et Jumalat
liigutada.

Kogu oma armastusega ma õnnistan
teid.

Teie isa

+Javier

Rooma, 1. aprill 2008

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
et-ee/article/prelaadi-kiri-aprill-2008/](https://opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-kiri-aprill-2008/)
(10.03.2026)